

Warszawa, 23 marca 2023 roku

OS-WO-III.310.

DECYZJA NR 410/23/OS

Na podstawie art. 34 ust. 5 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2023 r., poz. 221 z późn. zm.) po rozpoznaniu wniosku z dnia 8 lutego Z, reprezentowanego przez pełnomocnika o wydanie interpretacji indywidualnej.

- I. odmawiam wydania decyzji interpretacji indywidualnej w części dotyczącej punktu 4 wniosku w sprawie zakresu i sposobu stosowania przepisów ustawy z 14 grudnia 2012 r. o odpadach (Dz. U. z 2022 r., poz. 699 z późn. zm.) w zakresie, czy Wnioskodawca prowadząc działalność rolniczą na powierzchni rolnej poniżej 75 ha, a jednocześnie działalność gospodarczą podlega pod wpis do rejestru BDO.
- II. przedstawiam stanowisko interpretacji indywidualnej w części dotyczącej pkt. 1 – 3 w sprawie interpretacji indywidualnej w przedmiocie przedstawionego opisu stanu faktycznego we wniosku z dnia 8 lutego 2023 roku, w sprawie ustalenia czy Wnioskodawca prowadzący działalność rolniczą (działy specjalne produkcji rolnej) i jednocześnie działalność gospodarczą jest zobowiązany do: naliczenia opłat za korzystanie ze środowiska, składania wykazów informacji o zakresie korzystania ze środowiska oraz wysokości należnych opłat oraz ich uiszczenia na podstawie ustawy z 27 kwietnia 2002 r. Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2022 r., poz. 2556 z późn. zm.) – **uznaje za nieprawidłową.**

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 8 lutego 2023 roku (data wpływu 10 lutego 2023) Z, reprezentowany przez pełnomocnika, zwany dalej Wnioskodawcą, złożył wniosek o wydanie interpretacji indywidualnej w trybie art. 34 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców.

We wniosku Strona zwróciła się o przedstawienie interpretacji indywidualnej w zakresie:

- 1) Czy z tytułu prowadzenia działalności wytwórczej w rolnictwie (działy specjalne produkcji rolnej) istnieje obowiązek składania wykazu, o którym mowa w art. 286 ust. 1 pkt 1 lit. a, ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (Dz.U.2022.2556 t.j., ze zm., dalej PoŚ) oraz raportu, o którym mowa w art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji (Dz.U.2022.673 t.j., ze zm., dalej „ustawa o systemie zarządzania emisjami), a także uiszczenia opłaty za korzystanie ze środowiska na podstawie art. 285 Poś?
- 2) Jeśli odpowiedź na pytanie 1. będzie pozytywna, to czy osoba prowadząca działalność wytwórczą w rolnictwie (działy specjalne produkcji rolnej) oraz pozarolniczą działalność gospodarczą na podstawie wpisu do CEIDG nie ma obowiązku składania wykazu o którym mowa w art. 286 ust. 1 pkt 1 lit. a, Poś oraz raportu o którym mowa w art. 7 ust. 1 ustawy o systemie zarządzania emisjami,

a także uiszczania opłaty za korzystanie ze środowiska na podstawie art. 285 PoŚ, jeśli nie eksploatuje instalacji powodującej emisje wymagającą pozwolenia (na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza albo pozwolenia zintegrowanego) oraz nie eksploatuje źródła spalania paliw o nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 1 MW i mniejszej niż 50 MW?

- 3) Jeśli odpowiedź na pytanie 1. oraz pytanie 2. będzie pozytywna, to czy osoby fizyczne prowadzące jednocześnie działalność gospodarczą na podstawie wpisu do CEIDG oraz działalność wytwórczą w rolnictwie (działy specjalne produkcji rolnej) mogą składać odrębne wykazy, o których mowa w art. 286 ust. 1, pkt. 1, lit. a, Poś oraz ustalić odrębną opłatę dla każdego rodzaju prowadzonej działalności?
- 4) Czy wytwórca odpadów będący rolnikiem gospodarującym na powierzchni użytków rolnych poniżej 75 ha, który nie podlega wpisowi do Rejestru na podstawie art. 51, ust.1 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach (Dz.U.2022.699, t.j. ze zm., dalej „ustawą o odpadach”), a który jednocześnie prowadzi pozarolniczą działalność gospodarczą podlega wpisowi do Rejestru BDO z tytułu prowadzonej działalności rolniczej?
- 5) Czy osoba fizyczna prowadząca działalność wytwórczą w rolnictwie ma obowiązek składania sprawozdań o wprowadzaniu do obrotu produktów w opakowaniach na podstawie art. 15 ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej (Dz.U.2020.1903 t.j. ze zm.)?

Do wniosku zostało dołączone pełnomocnictwo. Z uwagi na braki formalne pismem znak: OS-WO-III.310. z dnia 15 lutego 2023 r. wezwano Wnioskodawcę, na podstawie art. 34 ust. 7 Prawo przedsiębiorców o uzupełnienie braków do wniosku w zakresie uregulowania opłaty za wydanie interpretacji w wysokości 40 zł. Pismem z dnia 16 lutego 2023 r. Wnioskodawca uzupełnił wniosek przekazując potwierdzenie uiszczenia opłaty.

Następnie pismem znak OS-WO-III.310. z dnia 16 lutego 2023 r. wezwano Wnioskodawcę o uzupełnienie braków do wniosku poprzez przedstawienie w szczególności, wyczerpujący i niebudzący żadnych wątpliwości stan faktyczny w kontekście wprowadzania produktów w opakowaniach w związku z przepisami ustawy z 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi oraz wyjaśnienie w jaki sposób przedstawiony stan faktyczny dotyczy ustalania, obliczania i uiszczenia opłaty produktowej oraz ustalenia czy i w jakiej wysokości podmiot jest zobowiązany do uiszczenia opłaty rejestrowej. Wnioskodawca reprezentowany przez pełnomocnika udzielił odpowiedzi pismem z dnia 2 marca 2023 r. Przedłożone wyjaśnienia nie czynią jednak zadość powyższemu wezwaniu, gdyż nie opisano stanu faktycznego dotyczącego prowadzonej działalności przez Wnioskodawcę w postaci uprawy pieczarek w kontekście opakowań, wprowadzania do obrotu czy sprzedaży produktów w opakowaniach.

- I. Odnosząc się do powyższego należy zaznaczyć, że zgodnie z orzecznictwem sądów administracyjnych z perspektywy podmiotu występującego o interpretację jej uzyskanie ma bezsprzecznie służyć zwiększeniu poczucia pewności prawa, ułatwiając programowanie działań w ramach prowadzonej działalności gospodarczej w taki sposób, by postępując w zgodzie z uzyskaną wykładnią przepisów, nie narażać się na ewentualne sankcje będące skutkiem nieprawidłowego zastosowania się do obowiązującej regulacji prawnej. Aby ten cel można było

osiągnąć, ustawodawca zagwarantował przedsiębiorcom nie tylko możliwość wystąpienia do właściwych podmiotów z wnioskiem o wydanie interpretacji przepisów prawa (w zakresie przedmiotowym określonym ww. ustawą), ale również określił procedurę wydawania takiej interpretacji, jej formę i zawartość (por. Wyrok WSA w Warszawie z 27.11.2019 r., IV SA/Wa 1869/19, LEX nr 3072891.). Zgodnie z art. 34 ust. 3 ustawy Prawo przedsiębiorców przedsiębiorca we wniosku o wydanie interpretacji indywidualnej przedstawia zaistniały stan faktyczny lub zdarzenie przyszłe oraz własne stanowisko w sprawie, a organ z nim nie polemizuje. Jednocześnie zaznacza się, że to w gestii Wnioskodawcy leży przedstawienie całego stanu faktycznego lub zdarzenia przyszłego adekwatnego do interpretowanych przepisów, istotnego dla rozstrzygnięcia wątpliwości dotyczących wykładni przepisów. Tylko na tle tak ujętego stanu faktycznego/zdarzenia przyszłego możliwe jest wydanie interpretacji indywidualnej.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku w wyroku z dnia 19 listopada 2019 r., sygn. akt. III AUa 457/19 określając kompetencje organu przy wydaniu interpretacji indywidualnej, stwierdził, iż: *organ przy wydaniu interpretacji indywidualnej powinien ocenić pogląd przedsiębiorcy, pod kątem prawidłowości zaprezentowanego przez niego stanowiska, w oparciu o przedstawiony opis stanu faktycznego, zawarty we wniosku o wydanie interpretacji. Interpretacja, co należy podkreślić, jest wiążąca jedynie co do przedstawionego we wniosku stanu faktycznego.*

Podsumowując powyższe, postępowanie prowadzone na podstawie art. 34 ustawy Prawo przedsiębiorców nie może zmierzać do ustalenia stanu faktycznego.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie w wyroku z dnia 31 października 2018 r., sygn. akt III AUa 201/18 w zakresie dotyczącym rozstrzygnięcia organu w sprawach interpretacyjnych, wyznaczając treść wniosku o wydanie pisemnej interpretacji wyjaśnił, że *treść tego wniosku nie powinna być w jakikolwiek przez organ zniekształcana czy też dopowiadana (uzupełniana), także o okoliczności znane organowi z urzędu. Rolą organu jest wydanie jednoznacznej w swym rozstrzygnięciu interpretacji, nie zaś interpretacji alternatywnej (warunkowej), częściowej, stanowiącej rodzaj opinii prawnej w zależności od przyjętych założeń.*

Organ podczas wydawania interpelacji indywidualnej nie zbiera materiału dowodowego i nie może mieć żadnych wątpliwości co do opisanego stanu faktycznego/zdarzenia przyszłego, dlatego przedstawiona we wniosku o wydanie interpretacji indywidualnej sytuacja powinna w sposób szczegółowy i drobiazgowy obrazować stan faktyczny/zdarzenie przyszłe. Mając powyższe na uwadze należy wskazać, że Wnioskodawca mimo wezwania znak: OS-WO-III.310. z dnia 16 lutego 2023 r. nie przedstawił informacji odnośnie prowadzonej działalności w kontekście wprowadzania produktów w opakowaniach i obowiązku wpisu do Rejestru BDO jako wprowadzający produkty w opakowaniach. W przedmiotowej sprawie wiadomo jedynie, że wnioskodawca prowadzi działalność rolniczą w zakresie uprawy pieczarek, co zostało wskazane w treści pierwszego akapitu Uzasadnienia wniosku, a nie zostało w żaden sposób doprecyzowane/rozszerzone w uzupełnieniu wniosku, mimo stosownego wezwania. Dodatkowo wiadomo, że Wnioskodawca prowadzi gospodarstwo o powierzchni poniżej 75 ha.

Idąc dalej, należy zatem stwierdzić, że na tej podstawie organ nie jest w stanie wydać swojego

stanowiska w sprawie, w której nie zna kluczowych informacji odnośnie prowadzonej przez Stronę działalności. Jednocześnie artykuł 34 ust. 1 ustawy Prawo przedsiębiorców wskazuje, że przedsiębiorca może złożyć do właściwego organu lub właściwej państwowej jednostki organizacyjnej wniosek o wydanie wyjaśnienia co do zakresu i sposobu stosowania przepisów, z których wynika obowiązek świadczenia przez przedsiębiorcę daniny publicznej lub składek na ubezpieczenia społeczne lub zdrowotne, w jego indywidualnej sprawie. Zatem w przedmiotowej sprawie kluczowe jest wyjaśnienie, czy i w jaki sposób przedstawiony stan faktyczny dotyczy zobowiązania Strony do uiszczenia opłaty rejestrowej za wpis do Rejestru BDO, w jakiej wysokości i w jakich zakresach. Wnioskodawca mimo wezwania nie udzieliła stosownych wyjaśnień również w tym zakresie.

Mając na uwadze powyższe należy podkreślić, iż przytoczony przez Wnioskodawcę we wniosku z dnia 8 lutego 2023 r. stan faktyczny nie jest wystarczająco opisany do wydania interpretacji na podstawie art. 34 ustawy Prawo przedsiębiorców. Jak już wskazano powyżej zgodnie z art. 34 ust. 3 ustawy Prawo przedsiębiorców – przedsiębiorca przedstawia zaistniały stan faktyczny lub zdarzenie przyszłe oraz własne stanowisko w tej sprawie. Powyższe powinno być wyraźnie i precyzyjnie wskazane, gdyż interpretacja indywidualna wiąże jedynie co do przedstawionego we wniosku stanu faktycznego. Brak dokładnego wyjaśnionego stanu faktycznego oznacza, że organ byłby zmuszony do wydania interpretacji indywidualnej warunkowej, a to godziłoby w istotę jej funkcji gwarancyjnej. W tych okolicznościach nie zachodzą przesłanki do wydania decyzji w przedmiocie interpretacji indywidualnej, a zatem odmowa jej wydania jest zasadna (por. Wyrok WSA w Warszawie z 1.12.2020 r., VI SA/Wa 103/20).

- II. Konkludując w przedmiotowej sprawie Wnioskodawca nie przytoczył w sposób wyczerpujący stanu faktycznego, nie opisał go też w sposób istotny z punktu widzenia ustawy z 14 grudnia 2012 r. o odpadach i przepisów dotyczących wpisu do Rejestru BDO i uiszczania opłaty rejestrowej, ani nie uczynił tego na wezwanie organu. Dlatego też w drodze decyzji należało odmówić wydania interpretacji indywidualnej w powyższym zakresie, w części wniosku dotyczącego punktu 4, dlatego też Organ orzekł jak w pkt. I. decyzji.

Odnosząc się natomiast do pkt. II rozstrzygnięcia, należy w pierwszej kolejności wskazać na stan faktyczny przedstawiony przez Wnioskodawcę: Wnioskodawca prowadzi pozarolniczą działalność gospodarczą w zakresie transportu drogowego towarów oraz działalność rolniczą w zakresie uprawy pieczarek (na powierzchni nie przekraczającej 75 ha). Wnioskodawca posiada jeden numer identyfikacji podatkowej NIP oraz REGON. Ponadto wskazuje, że nominalna moc cieplna urządzeń spalających paliwo wykorzystywanych w działalności rolniczej oraz pozarolniczej działalności gospodarczej prowadzonych przez Stronę to:

- a) urządzenia wykorzystywane w działalności rolniczej, jedno o mocy 500 kW oraz urządzenie o mocy 110 kW na węgiel kamienny;
- b) urządzenie wykorzystywane w pozarolniczej działalności gospodarczej 26 kW (węgiel kamienny od 2019 r. w latach wcześniejszych drewno).

Stanowisko przedstawione przez Stronę w zakresie Prawa Ochrony Środowiska:

W związku z wyżej wymienionym stanem faktycznym Wnioskodawca powziął w wątpliwość w zakresie obowiązków nałożonych na podstawie ustawy Poś, a mianowicie składania wykazu, o którym mowa w art. 286 ust. 1 pkt. 1 lit. a Poś z tytułu prowadzonego działu specjalnego produkcji rolnej (dalej „Pieczarkarnia”). Strona w ramach działalności rolniczej „Pieczarkarni” wykorzystuje wyłącznie dwa piece węglowe o mocy odpowiednio 110 kW oraz 500 kW. Uważa, że działalność rolnicza nie jest prowadzona w ramach działalności gospodarczej, że na podstawie art. 284 ust. 2 Poś działalność rolnicza nie powinna być uwzględniana w wykazie, o którym mowa w art. 286 ust. 1 pkt. 1 lit. a Poś, ani w raporcie, o którym mowa w art. 7 ust. 1 ustawy o systemie zarządzania emisjami. W ocenie Strony osoby fizyczne nie będące przedsiębiorcami zwolnione są z ww. obowiązku. Natomiast fakt posiadania statusu przedsiębiorcy w odniesieniu do innego rodzaju działalności pozarolniczej t.j. w przypadku Strony, firmy transportowej pozostaje bez wpływu na możliwość korzystania z tego zwolnienia i ma obowiązek raportowania do Krajowej bazy w zakresie działalności pozarolniczej, natomiast nie ma takiego obowiązku w odniesieniu do działalności rolniczej, jako rolnika nie przedsiębiorcy (o ile nie eksploatuje instalacji powodującej emisję, wymagającą pozwolenia na wprowadzanie gazów i pyłów do powietrza albo pozwolenia zintegrowanego, oraz nie eksploatuje źródła spalania paliw o nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 1 MW i mniejszej niż 50 MW). Wnioskodawca jako podmiot korzystający ze środowiska występuje jednocześnie jako przedsiębiorca, a także jako osoba prowadząca działalność wytwórczą w rolnictwie. Twierdzi, że jej działalności mają odmienny charakter, podstawy prawne funkcjonowania, a także zasady rozliczania, nie są ze sobą w jakikolwiek sposób powiązane i powinien mieć możliwość odrębnego traktowania powyższych działalności na cele ustalenia wysokości opłaty środowiskowej.

W uzasadnieniu do pytania 2. Wnioskodawca wskazał, że zgodnie z przepisem art. 7 ust. 1 ustawy o systemie zarządzania emisjami i wprowadzania raportów do Krajowej bazy dotyczy podmiotu korzystającego ze środowiska, którego działalność powoduje emisję. Z obowiązku tego, zgodnie z art. 7 ust. 1a ustawy o systemie zarządzania emisjami zwolnione są osoby fizyczne niebędące przedsiębiorcami, chyba, że eksploatują instalację powodującą emisję wymagającą pozwolenia (na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza albo pozwolenie zintegrowane) lub eksploatują źródło spalania paliw o nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 1 MW i mniejsze niż 50 MW. Zgodnie z powyższym, osoba fizyczna prowadząca działalność rolniczą, w zakresie której nie jest eksploatowana:

- instalacja wymagająca pozwolenia na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza albo pozwolenie zintegrowane lub
- przynajmniej jedno źródło spalania paliw o nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 1 MW i mniejszej niż 50 MW, nie podlega raportowaniu do systemu Krajowej bazy.

W ocenie Wnioskodawcy fakt posiadania statusu przedsiębiorcy w odniesieniu do innego rodzaju działalności (pozarolniczej, np. transportowej) pozostaje bez wpływu na możliwość korzystania z tego zwolnienia.

Zatem w przypadku Wnioskodawcy istnieje obowiązek raportowania do Krajowej bazy w zakresie działalności pozarolniczej. Nie ma natomiast takiego obowiązku w odniesieniu do działalności rolniczej (prowadzonej jako rolnik – nie przedsiębiorca), o ile nie eksploatuje instalacji wymagającej pozwolenia na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza albo pozwolenia zintegrowanego oraz nie eksploatuje źródła spalania paliw o nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 1 MW i mniejszej niż 50 MW.

Analogiczne stanowisko zostało zajęte przez Krajowy Ośrodek Bilansowania i Zarządzania Emisjami. Do wniosku Strona załączyła wydruki korespondencji z Krajowy Ośrodek Bilansowania i Zarządzania Emisjami dalej „KOBiZE”.

Pytanie 3. W przypadku uznania, że stanowisko Wnioskodawcy w zakresie pytania 1. oraz pytania 2. jest nieprawidłowe, Wnioskodawca wnosi o potwierdzenie, że może on złożyć odrębny wykaz dla działalności rolniczej oraz dla pozarolniczej działalności gospodarczej. Wnioskodawca jako podmiot korzystający ze środowiska występuje zarówno jako:

- 1) przedsiębiorca w rozumieniu przepisów ustawy Prawo przedsiębiorców, a także
- 2) osoba prowadząca działalność wytwórczą w rolnictwie.

Działalności te mają zupełnie odmienny charakter, podstawy prawne funkcjonowania, a także zasady rozliczania. Co więcej, nie są ze sobą w jakikolwiek sposób powiązane. W związku z tym w ocenie wnioskodawcy, powinien on mieć możliwość odrębnego traktowania powyższych działalności w celu ustalenia wysokości opłaty środowiskowej.

W niniejszej sprawie należy stwierdzić co następuje:

1) Odnosząc się do przedstawionego we wniosku stanu faktycznego przedstawiam stanowisko w kwestii stosowania przepisów ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2022, poz. 2556 t.j.) zwanej dalej Poś. Obowiązek ponoszenia opłat za korzystanie ze środowiska dotyczy wszystkich podmiotów korzystających ze środowiska.

Zgodnie z art. 3 pkt. 20 lit. a, ustawy Poś podmiotem korzystającym ze środowiska jest:

- a) przedsiębiorca w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 6 marca 2018 r. - Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2021 r. poz. 162 i 2105 oraz z 2022 r. poz. 24, 974 i 1570) oraz przedsiębiorca zagraniczny w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 6 marca 2018 r. o zasadach uczestnictwa przedsiębiorców zagranicznych i innych osób zagranicznych w obrocie gospodarczym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2022 r. poz. 470), a także osoby prowadzące działalność wytwórczą w rolnictwie w zakresie upraw rolnych, chowu lub hodowli zwierząt, ogrodnictwa, warzywnictwa, leśnictwa i rybactwa śródlądowego,
- b) jednostka organizacyjna niebędąca przedsiębiorcą w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 6 marca 2018 r. - Prawo przedsiębiorców,
- c) osoba fizyczna niebędąca podmiotem, o którym mowa w lit. a, korzystającą ze środowiska w zakresie, w jakim korzystanie ze środowiska wymaga pozwolenia.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że art. 284 ust. 1 Poś odnosi się do podmiotów korzystających ze środowiska i nakłada na nie obowiązek ustalenia we własnym zakresie opłaty z tytułu korzystania ze środowiska, złożenia wykazu w ww. zakresie oraz wniesienia opłaty na rachunek właściwego urzędu marszałkowskiego. Z kolei art. 284 ust. 2 Poś stanowi, że osoby fizyczne niebędące przedsiębiorcami ponoszą opłaty za korzystanie ze środowiska w zakresie, w jakim korzystanie wymaga pozwolenia na wprowadzanie substancji lub energii do środowiska. Zatem w przedmiotowej sprawie pozostaje do rozstrzygnięcia fakt, czy Wnioskodawca jako prowadzący m. in. działalność wytwórczą w rolnictwie (działy specjalne produkcji rolnej – produkcja pieczarek), legitymujący się jednym numerem identyfikacji podatkowej NIP i REGON - uczestnik obrotu gospodarczego, jest podmiotem korzystający ze środowiska zobowiązany do ustalenia we własnym zakresie wysokości należnej opłaty, sporządzenia wykazu informacji o zakresie korzystania ze środowiska oraz o wysokości należnych opłat a także wniesienia jej na rachunek właściwego urzędu marszałkowskiego, czy też osobą fizyczną niebędącą przedsiębiorcą, którego korzystanie ze środowiska nie wymaga pozwolenia i jest zwolniony z ww. obowiązków, o których mowa w Poś. Osoby fizyczne, które prowadzą działalność wytwórczą w rolnictwie w zakresie upraw rolnych, chowu lub hodowli zwierząt, ogrodnictwa, warzywnictwa, leśnictwa i rybactwa śródlądowego, zostały wymienione wprost w art. 3 pkt 20 lit. a Poś, jako jeden z rodzajów korzystających ze środowiska, bez względu na formę organizacyjną, w jakiej działalność rolnicza jest prowadzona. Natomiast działalność rolnicza zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz.U. z 2023 r. poz. 221 t.j.) - dalej „p.p.” jest jednym z rodzajów działalności gospodarczej, do której nie stosujemy jedynie rozwiązań wynikających z p.p. Zgodnie z art. 6 ust.1 pkt 1 p.p. przepisów tej ustawy nie stosuje się do działalności wytwórczej w rolnictwie w zakresie upraw rolnych oraz chowu i hodowli zwierząt, ogrodnictwa, warzywnictwa, leśnictwa i rybactwa śródlądowego. Wyłączenie dotyczy to jedynie niestosowania dalszych przepisów ustawy o swobodzie działalności gospodarczej do działalności wytwórczej w rolnictwie i nie ma wpływu na przypisanie działalności rolniczej cech działalności gospodarczej. Na podstawie informacji i danych przedstawionych przez wnioskodawcę ustalono, że Wnioskodawca prowadzi zarówno działalność gospodarczą jako osoba fizyczna na podstawie wpisu do CEIDG jak również działalność wytwórczą w rolnictwie (działy specjalne produkcji rolnej – produkcja pieczarek). Pogląd, że rolnik jest przedsiębiorcą, jeżeli spełnia przesłanki określone w art. 431 k.c. wyrażony został w wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 21 maja 2013 r., VI ACa 1472/12, LEX nr 1335770. W ocenie sądu cyt.: „Co do zasady rolnicy są przedsiębiorcami, za wyjątkiem tych, którzy prowadzą gospodarstwo jedynie w celu zaspokajania własnych potrzeb”. Za rolnika, jako przedsiębiorcę, uznaje również Sąd Apelacyjny w Warszawie przedstawiając stanowisko w wyroku z dnia 20 lipca 2020 r. sygn. akt VII Aga 455/20 cyt. „Wyłączenie z zakresu stosowania przepisów ustawy o działalności wytwórczej w rolnictwie nie oznacza, że na gruncie kodeksu cywilnego rolnicy nie mogą być uważani za przedsiębiorców w rozumieniu art. 431 k.c. O kwalifikacji jako przedsiębiorcy decyduje bowiem prowadzenie we własnym imieniu działalności gospodarczej lub zawodowej. Działalność gospodarcza ma charakter zarobkowy, opiera się co najmniej na odpłatności za jej efekt, a najczęściej jest także nastawiona na zysk. Charakterystyczny dla niej jest także sposób prowadzenia działalności w sposób zorganizowany i ciągły. Jeżeli zatem rolnik prowadzi działalność w sposób stały i zarobkowy, produkując plody rolne, ma zbyte, to tym samym uczestniczy w obrocie

gospodarczym i należy uznać go za przedsiębiorcę w rozumieniu art. 431 k.c.” Sąd Najwyższy w uchwale z 26 lutego 2015., III CZP 108/14. odwołał się do orzecznictwa Naczelnego Sądu Administracyjnego np. uchwała składu 7 sędziów NSA z 2.04.2007 r. (II OPS 1/07), ONSA i WSA 2007/3, poz. 62 oraz wyrok NSA z 29.08.2007 r. (II OSK 1618/06), LEX nr 364703 m. in. „czy rolnik jest przedsiębiorcą, a więc czy spełnia przesłankę podmiotową sprawy gospodarczej, będącej de lege lata wyodrębnioną kategorią sprawy cywilnej, należy, jak podkreślił SN, poszukiwać w obszarze prawa prywatnego, a więc w art. 431 k.c., z którego wynika, że przedsiębiorcą jest m.in. osoba fizyczna, prowadząca we własnym imieniu działalność gospodarczą lub zawodową. Przesłanki działalności gospodarczej zostały już w judykaturze i piśmiennictwie jednoznacznie określone; przyjmuje się, że charakteryzuje ją cel zawodowy i zarobkowy, działanie we własnym imieniu, ciągłość tego działania oraz uczestnictwo w obrocie gospodarczym. Cechy tej działalności może mieć oczywiście także działalność w dziedzinie rolnictwa i jeżeli je spełnia, jest działalnością gospodarczą, o której mowa w wymienionym przepisie. Niczego w tej kwalifikacji działalności gospodarczej nie zmienia art. 3 ustawy z 2.07.2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej Ustawa z 2.07.2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (t. j.: Dz. U. z 2015 r. poz. 584 ze zm.), dalej jako u.s.d.g., stwierdzający, że przepisów tej ustawy nie stosuje się do działalności wytwórczej w rolnictwie w zakresie upraw rolnych oraz chowu i hodowli zwierząt, ogrodnictwa, warzywnictwa, leśnictwa i rybactwa śródlądowego, a także wynajmowania przez rolników pokoi, sprzedaży posiłków domowych i świadczenia w gospodarstwach rolnych innych usług związanych z pobytem turystów oraz wyrobu określonej ilości wina. Wyłączenie przewidziane w tym przepisie, działające zresztą wyłącznie w ramach ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, a więc w dziedzinie prawa publicznego (administracyjnego), nie odbiera działalności rolniczej cech działalności gospodarczej; działalność ta pozostaje działalnością gospodarczą (art. 2 u.s.d.g.), a jedynie nie stosuje się do niej dalszych unormowań ustawy”.

Podobne stanowisko w wyroku z dnia 17 maja 2019 r. II SA/Łd 248/19 podziela również Wojewódzki Sąd Administracyjny w Łodzi cyt.: (...) zaprezentowane przez Kolegium w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji, przyjmujące za podstawę pogląd Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi wyrażony w wyroku z dnia 11 grudnia 2018 r., sygn. akt II SA/Łd 908/18 (dostępny w CBOSA), że w myśl art. 273 ust. 1 pkt 1, art. 275 i art. 284 ust. 2 oraz art. 3 pkt 20 p.o.ś. (w brzmieniu w okresie, w którym korzystanie ze środowiska miało miejsce) podmiotem korzystającym ze środowiska był przedsiębiorca w rozumieniu art. 4 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej oraz przedsiębiorca zagraniczny w rozumieniu art. 5 pkt 3 tej ustawy, a także osoba prowadząca działalność wytwórczą w rolnictwie w zakresie upraw rolnych, chowu lub hodowli zwierząt, ogrodnictwa, warzywnictwa, leśnictwa i rybactwa śródlądowego (lit. a) oraz osoba fizyczna niebędąca podmiotem, o którym mowa w lit. a, korzystającą ze środowiska w zakresie, w jakim korzystanie ze środowiska wymaga pozwolenia (lit. c). Kolegium zasadnie nadto zauważyło, że w ustawie o swobodzie działalności gospodarczej wyłączono stosowanie jej przepisów do działalności wytwórczej w rolnictwie (w określonych zakresach). Zatem wskazanie w art. 3 pkt 20 lit. a p.o.ś. osób prowadzących działalność wytwórczą w rolnictwie powoduje jednoznaczność regulacji prawnej i stąd nie budzi wątpliwości, że na gruncie Prawa ochrony środowiska są to podmioty korzystające ze środowiska. Trafnie więc wywiodło Kolegium, że skarżącą należało uznać za podmiot korzystający ze środowiska z uwagi na fakt, iż jest ona osobą prowadzącą działalność wytwórczą w rolnictwie w zakresie chowu lub

hodowli zwierząt. Nie budzi przy tym – wbrew zarzutom skargi - wątpliwości ustalenie, iż w rozważanym przypadku nie znajduje zastosowania art.284 ust. 2 p.o.ś. ustanawiający wyjątek od wyżej wskazanej zasady ogólnej wyrażonej w art. 284 ust. 1 p.o.ś. Prawdliwość tego ustalenia potwierdzają zaprezentowane przez Kolegium wyniki wykładni systemowej, dokonanej z uwzględnieniem art. 4 u.s.d.g., a nadto względy przywołane w ramach odwołania do wykładni celowościowej powołanych regulacji, a mianowicie brak logicznego uzasadnienia dla różnicowania korzystających ze środowiska tylko ze względu na formę prowadzenia działalności gospodarczej. Tego rodzaju różnicowanie w konsekwencji prowadziłyby bowiem do tego, że rolnik jako osoba fizyczna byłby zwolniony z opłaty za korzystanie ze środowiska, a rolnik prowadzący przykładowo jednoosobową spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością już nie (por. przywołany przez Kolegium wyrok WSA w Łodzi z dnia 11 grudnia 2018 r., sygn. akt II SA/Łd 913/18, CBOSA)”. Z powyższego wynika, że do kategorii osób fizycznych należą jedynie rolnicy nieuczestniczący w obrocie gospodarczym, którzy prowadzą gospodarstwo rolne zaspokajające jedynie potrzeby własnej rodziny. Skoro rolnik jest producentem pieczarek i uczestniczy w obrocie gospodarczym (posiada REGON, NIP), to należy do grona osób fizycznych prowadzących działalność wytwórczą w rolnictwie (w danym przypadku rolnik produkujący pieczarki) i ma zastosowanie art. 284 ust. 1 Poś a nie art. 284 ust. 2 Poś.

Odnosząc się do pkt. 2 w części „Jeśli odpowiedź na pytanie 1 będzie pozytywna, czy osoba prowadząca działalność wytwórczą w rolnictwie (działy specjalne produkcji rolnej) oraz prowadząca działalność gospodarczą na podstawie wpisu do CEIDG nie ma obowiązku składania wykazu, o którym mowa w art. 286 ust.1 pkt. 1 lit. a Poś, (...) a także uiszczania opłaty za korzystanie ze środowiska na podstawie art. 285 Poś, jeśli nie eksploatuje instalacji powodującej emisję wymagającą pozwolenia na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza, albo pozwolenia zintegrowanego) oraz nie eksploatuje źródła spalania paliw o nominalnej mocy cieplnej nie mniejsze niż 1 MW i mniejszej niż 50 MW należy stwierdzić, że interpretacja tego zagadnienia jest powiązana z interpretacją przedstawioną w punkcie 1.

W związku z powyższym Strona zobowiązana jest na podstawie art. 284 ust. 1 Poś ustalić we własnym zakresie wysokość należnej opłaty i wnieść ją na rachunek właściwego urzędu marszałkowskiego. Ponadto, zgodnie z art. 286 ust. 3 pkt. 1 podmiot korzystający ze środowiska sporządza na podstawie raportu, o którym mowa w art. 7 ust. 1 ustawy o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji, wykaz informacji o zakresie korzystania ze środowiska oraz o wysokości należnych opłat. W części pytania 2 Państwa wniosku w zakresie obowiązku składania (...) raportu, o którym mowa w art. 7 ust. 1 ustawy o systemie zarządzania emisjami, (...) jeśli nie eksploatuje instalacji powodującej emisję wymagającą pozwolenia na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza albo pozwolenia zintegrowanego) oraz nie eksploatuje źródła spalania paliw o nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 1 MW i mniejszej niż 50 MW” wskazują, iż właściwym do sporządzenia interpretacji w zakresie stosowania przepisów jest Krajowy Ośrodek Bilansowania i Zarządzania Emisjami jako przyjmujący ww. raport. W odniesieniu do pytania 3. Mając powyższe na uwadze oraz fakt, że Wnioskodawca posługując się jednym numerem identyfikacji podatkowej (NIP) oraz numerem REGON, to pomimo, iż prowadzi dwie odrębne, wg Wnioskodawcy różne formy działalności (działalność gospodarczą na podstawie wpisu do CEIDG oraz działalność wytwórczą w rolnictwie działy specjalne produkcji rolnej), w ocenie Marszałka Województwa

Mazowieckiego Wnioskodawca zobowiązany jest złożyć jeden, wspólny wykaz zawierający informacje i dane wykorzystane do ustalenia wysokości opłat o zakresie korzystania ze środowiska. W przedmiotowym wykazie należy uwzględnić informacje i dane o wprowadzanych gazach lub pyłach do środowiska z użytkowanych kotłowni w ramach działalności rolniczej (kocioł o mocy 500 kW oraz kocioł o mocy 110 kW na węgiel kamienny) oraz kotłowni eksploatowanej na potrzeby pozarolniczej działalności gospodarczej (kocioł o mocy 26 kW węgiel kamienny od 2019 r. w latach wcześniejszych drewno) jak również z silników spalinowych.

Konkludując, powyższa interpretacja indywidualna przepisów dotyczy przedstawionego przez Wnioskodawcę i przytoczonego w treści decyzji stanu faktycznego w pkt. 1 – 3, i jest zgodna ze stanem prawnym obowiązującym w dniu wydania niniejszej interpretacji. Interpretacja zawarta w powyższej decyzji dotyczy wyłącznie tej indywidualnej sprawy. Ponadto należy podkreślić, że decyzja interpretacyjna dotyczy wyłącznie wyjaśnienia co do zakresu i sposobu stosowania przepisów, z których wynika obowiązek świadczenia przez przedsiębiorcę daniny publicznej. Odnośnie punktu 5 wniosku została wydana odrębna decyzja z dnia 21 marca 2023 roku Nr 396/23/OS znak sprawy: OS-WO-III. 310. i nie jest ona objęta niniejszą decyzją.

Z uwagi na powyższe orzeczono jak w sentencji.

POUCZENIE

Od decyzji służy Stronie prawo wniesienia odwołania do Samorządowego Kolegium Odwoławczego, ul. Obozowa 57, 01-161 Warszawa, za pośrednictwem Marszałka Województwa Mazowieckiego w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia.

Wnioskodawcy przysługuje prawo do złożenia wniosku o przeprowadzenie przez organ odwoławczy postępowania wyjaśniającego w zakresie niezbędnym do rozstrzygnięcia sprawy.

W trakcie biegu terminu do wniesienia odwołania Wnioskodawca może zrzec się prawa do wniesienia odwołania wobec organu administracji publicznej, który wydał decyzję. Z dniem doręczenia organowi administracji publicznej oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia odwołania przez ostatnią ze stron postępowania, decyzja staje się ostateczna i prawomocna.